

FARKAS ZSUZSA

Farkas Zsuzsa 1929-ben született Pakson. Szombathelyen érettségizett, ahol Radnóti Kovács Árpádnál a Derkovits Szabadiskolát is látogatta. Budapesten litográfus rajzoló lett, s a Dési Huber Körben Gráber Margit festőművész tanította. 1961-ben diplomát kapott az egri Pedagógiai Főiskolán Jakuba János festőművész tanítványaként földrajz—rajz szakon.

1961 óta Nagykanizsán él és dolgozik. Műveiből a nagykanizsai Thury György Múzeum, a barcsi Dráva Múzeum, Gyula Város Önkormányzata őriz néhányat, valamint számos magánszemély és hivatal Magyarországon és külföldön.

Tagja a Kanizsai Képző- és Iparművészek Egyesületének.

Kitüntetései, díjai: Zala Megyei Továbbképzési Kabinet kitüntetése (1973), Nagykanizsa Felszabadulási Tárlat III. díja (1975), Nagykanizsai milicentenáriumi pályázat III. díja (1996).

Egyéni kiállításai: Nagykanizsa (számos alkalommal), Zalaegerszeg, Balassagyarmat, Curgó, Barcs, Lenti, Zalakaros, Letenye, Bögöte.

Csoportos kiállításai: Nagykanizsa, Zalaegerszeg, Puchheim (Németország), Alsólendva (Szlovénia), Udine (Olaszország), Szolnok, Gyula.

Farkas Zsuzsa művészetéről

Hajlamosak vagyunk azt mondani X-ről vagy Z-ről, hogy az érzelmek festője (szobrásza, grafikus). Ilyenek voltak mindenekelőtt az expresszionisták, ilyenek később az absztrakt expresszionizmust vagy a gesztusfestészetet művelők, és ilyenek számos kortárs irányzatnak a láthatón és sokszor az elmondhatón túli valóságot kereső alkotói. Ilyen Farkas Zsuzsa is, noha nem tartozik szorosan a fenti törekvések egyikéhez sem. Tulajdonképpen nem tartozik sehova sem, csak önmagához. Egyik kezében toll, a másikban ecset, és hol ezt használja, hol azt. A toll mindenhol elkíséri, az ecset — ha mocorogni kezd — alaposabb nekikészülést igényel. A toll azonban...

Pezsgő társaságban beszélget — vagy éppen hallgatva ül a sarokban — egy nyugtalan tekintetű, huncut mosolyú hölgy. Pillantása ide-oda rebben, vizslatón néz a beszélőre, majd talán másra. Keres. Aztán egyszerre megnyugszik. Ekkor

mindaddig idegesen tétova kezei indulnak el nagyon határozottan, s ki tudja honnan, megjelenik az egyikben a toll, a másikban a vázlatfüzet. A toll szaladni kezd a papíron, a világ megszűnik, csupán egyetlen darabkája marad meg, amely egy emberi alakot, egy darab papírt és az írót tartó kezet foglalja magába. Ahogy a vonalak sokasodnak, úgy nyílik mind szélesebbre számunkra az ablak, amely egy erősen hullámzó, emócióktól fűtött világba enged bepillantást. A vonal nagy úr, tapintható formák és színek nélkül is az. Ha betűket rajzol ki, emberi sorsok függhetnek tőle, ha alakokat vet papírra, emberi sorsok, vagy karakterek tükrét tárhatja fel. Különös módon nem csak az ábrázoltét, hanem az ábrázolóét is, sőt elsősorban azt. Érdekes módon Farkas Zsuzsa grafikáin a vonalak a tudatalatti szféra olyan mélységeibe ásnak le, ahol az ábrázolt és az ábrázoló között rezonancia keletkezik, és éppen ez az „egy húron pendülés” a portré kiindulópontja. E rendkívül szenzibilis alkotások egy fiatalosan tette kész, mindig nyugtalan, mindig újat kereső lélek kivetülései. Nem csupán, és nem elsősorban a megtalált, mindig a művek gyújtópontjába kerülő arcról vallanak, hanem inkább a művész lelkiállapotának és érzéseinek tükröi. A tollat az akaratnál nagyobb úr, a művészi kényszer, a muszáj érzése vezeti, amely széttöri a megnyilatkozási vágy elé emelt korlátokat.

Az akvarellek az arcokra koncentrááló rajzoknál szélesebb palettán mozognak. Témájukat tekintve portrék, városképek, csendéletek, olykor szürreális, akár a figurativitás határait is átlépő víziók. A színek — akárcsak a vonalak — erősen érzelmfüggőek, alapvetően azonban mindig derűsek: pirosak, zöldek, kékek, sárgák, és mindig a harmóniát keresik. A művész ragyogóan érzi az akvarelltechnika által az érzelmi rezdülések kifejezésére kínált lehetőségeket, és szinte teljes mértékben ki is aknázza azokat. E vízfestményeken a vonal szerepe változó: egyik alkalommal legalábbis egyenlő súlyú a színnel, máshol alárendelt szerepet játszik, majd egy harmadik alkalommal teljesen kiszorul a képből. Az utóbbi eset persze ritka, hisz a művész munkásságát egészében tekintve nem a szín, nem is a forma, hanem a vonal dominál.

Farkas Zsuzsa immár évtizedek óta megbecsült alakja Zala megye képzőművészeti közéletének. Nagyszámú egyéni kiállításán túl rendszeres résztvevője a városi és megyei csoportos tárlatoknak is. A művészet számára az élet (bár ez fordítva is éppen úgy igaz), hisz alig van olyan művészeti esemény a megyében, ahol ne bukkanna fel. És ha már ott van, fáradhatatlanul folytatja a keresést, kutatja mindazt, ami a látható felszín mögött van, és aminek bemutatása összehasonlíthatatlanul fontosabb a felszínesen érzékelhetőnél. Így van ez annak dacára, hogy akárcsak a pillanatnyi látvány rögzítésére törekvő fotográfiák, az ő alkotásai is pillanatfüggőek, csak éppen a külső kép helyett az elröppenő belső rezdülések megragadására törekszenek.

Tarnóczy Átila alpolgármester úrnak

Dr. Kostyál László
művészettörténész

Tisztelettel:

Farkas Zsuzsa

NK. 2001. 09. 09.

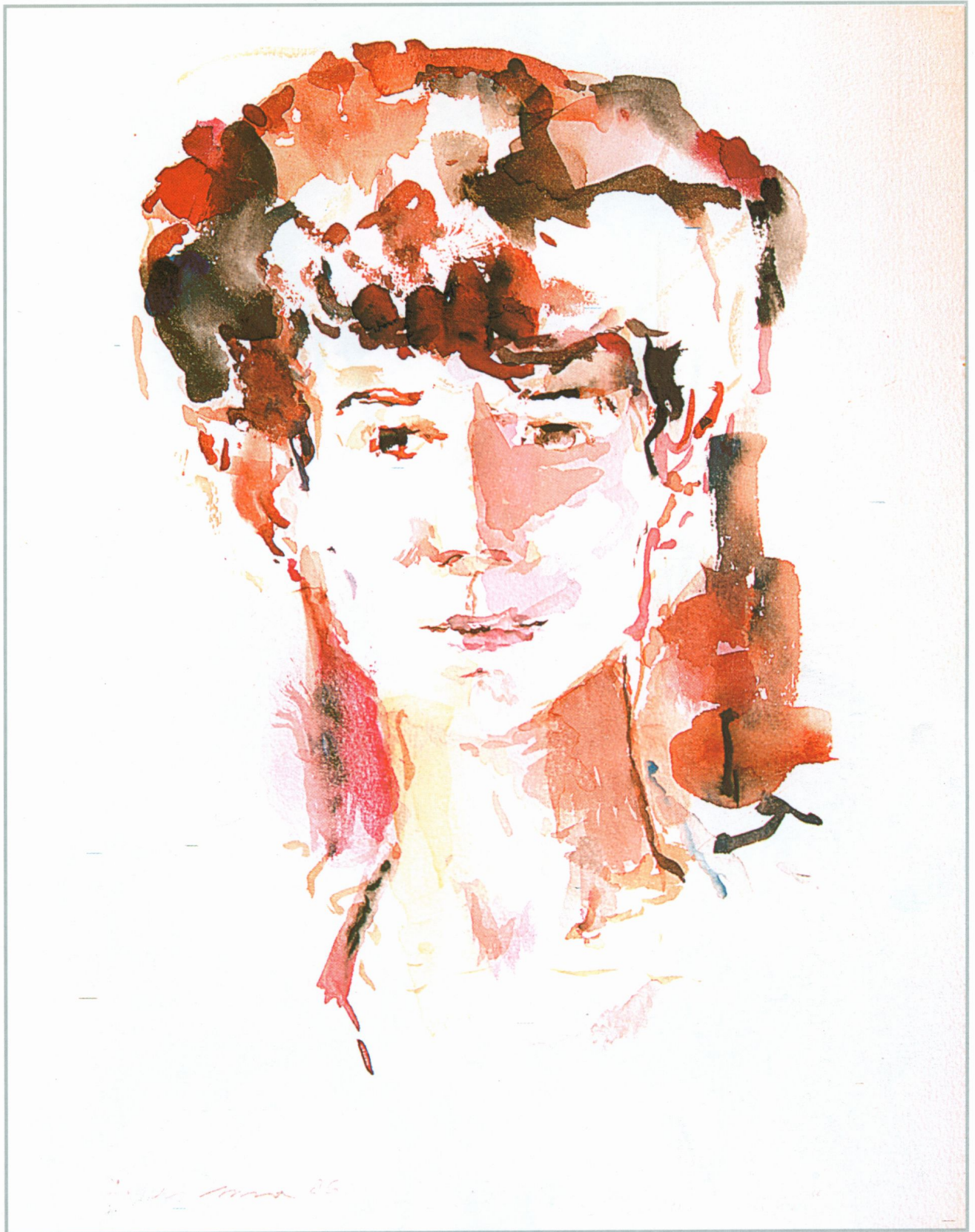
Kaméliás hölgy

Lia

Tünder

Ilona

Férfi barna kabátban

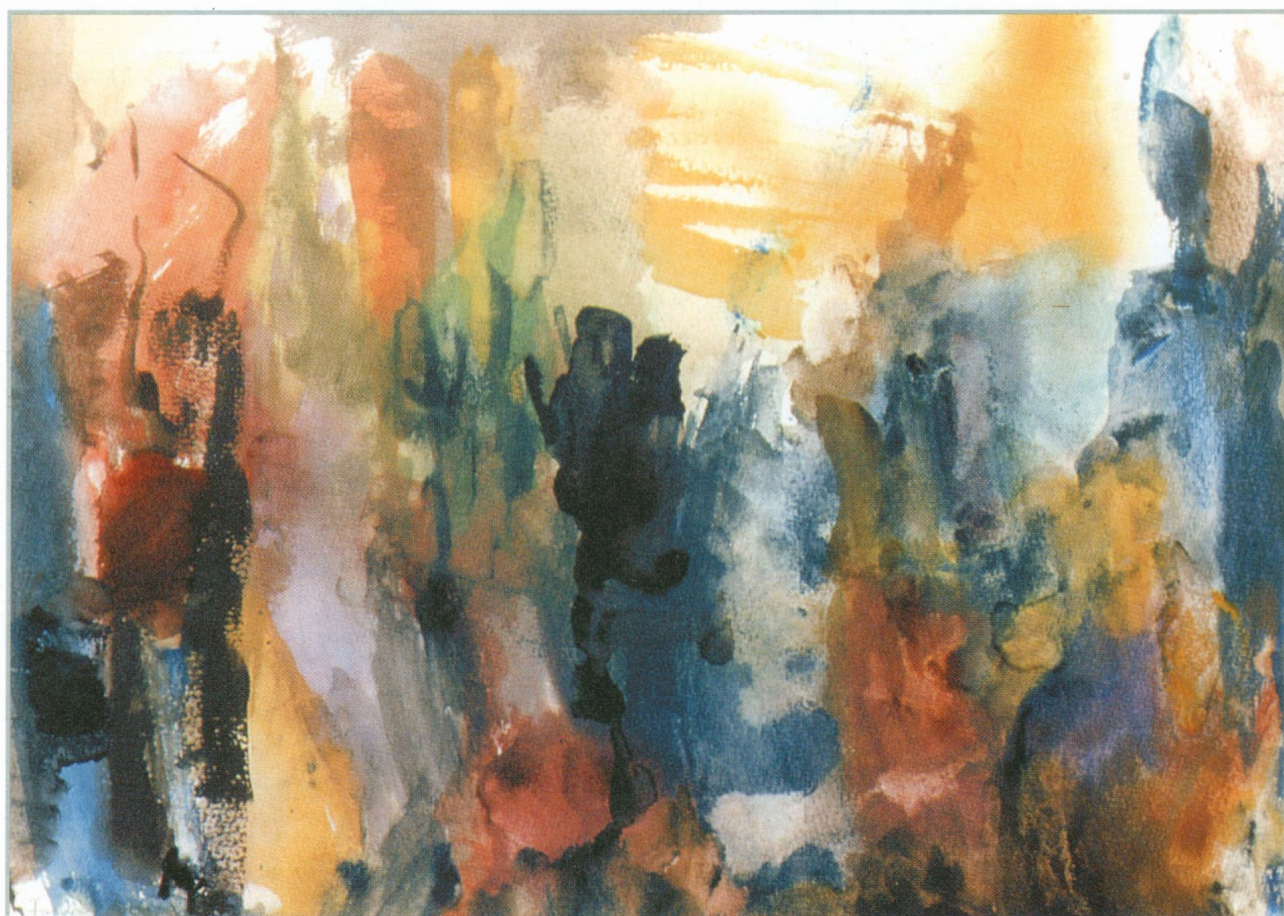
Kettős

Virágnyelven

Emlékezés

Ritmusok

Árvák

Szemlélődés

Az ismertető megjelenését támogatták:

Nagykanizsa Megyei Jogú Város Önkormányzata
Kanizsa Trend Kft.
Kanizsai Nyomda Kereskedelmi és Kiadói Kft.

Viola

Barátnók

Luca

